

کۆڭلەکان کۆڭلەکان گۆڭلەکان - 61 ... کەریم کا که

یادەوهری

بەرما ټ گۆڭی کۆسارانن شت کرد

61

چ هاوار ټ له گهرووی گۆڭی کۆساراننوه هه ټیکرد و دنیای لهراندنوه،
دنیام دنیای لهراندن ټنوه، دنا چن دهست و گۆچانی پیری
سوارچاکان ده کهونه لهرزه، ئه سوارچاکه که متر له لهرزینی دنیا به
هیچ ناله رز، پیری سوارچاکان له دیدی منه وه وابوو، کۆڭ بوو،
ئاسمانیشی به سهردا رووخابا، په له بهردن کی ل ټ نه ده ب ټوه، مسته
خۆڭ کی ل ټ بهرنه ده ب ټوه..

له هاواری گۆڭی کۆساراننوه ههستم کرد که وتینه ن ټ و گۆڭه لوو که یه که وه
دنیای ژ ټ راوژوو ر کرد، وه راو گۆڭ ټیکرد، من جگه له لهرزینی پیری
سوارچاکان چم نه دی، دنیا له کراسی ژنه شه هید ره شتر داگه ټا، وه
خون ټ له تاریکی د ټنوه بیرم، گۆڭی کۆساران له بهسته که وه به سهر
به رده بازه که نه وه هات و گه یشته پیری سوارچاکان و گوتی:
+ حاجی، ده مکۆڭ، ده مکۆڭ..

_ کچ، ک ټ ده تکۆڭ؟

+ ده مکۆڭ، کو ه که ت ده مکۆڭ.

_ ل ټ ده تکۆڭ؟

+ له و بیرسه..

مهریه له پ ټش هه مووان گه یشت ټ و به چه گۆڭ تیه پیری سوارچاکان:

مامه، مام ټژنم که م ټك ش ټوایه..

که م ټك ش ټوان! گۆڭی کۆساران ته و او ش ټواوه، چاوه کانی پ ټ جند ټکن،
جوولانه وهی دهست و په نهی ههر له هی ش ټتان ده چ، ئه و په نهی
پ ټشتر ټ به نازی پیرانه وه ب ټ بسکه کانی ده بردن! بسکه س ټره
لووله کانی له بن گهردنی ل ټکگر ټ دابوون، وه ټ بیه و ټ به بسکی خ ټی
خ ټی له س ټداره بدات، پ ټشتر بسکه کانی جوان جوان ش ټ ټببونه وه و
ده گه یشتنه سهر مه مه که چورچه کانی، ر ټینی پ ټشتر کوا وابوو؟ گۆڭی
کۆساران پ ټشتر ده نگه نهرم نهرم له ده نگه ککوختی ده چوو، که چی
ئ ټستا خ ټ گۆڭتان ل ټبوو چن ئه و هه موو ما ټه ل ټکدی دوورهی له پ ټش
ما ټی ئ ټمه خ ټکرده وه..

گه ټه ټ ژایه کۆڭل ټان، ژایه ده و که ند، پ ټش ما ټی ئ ټمه، ئه گه ر

ئاسمان ھەيھاي لـئەكردبان، بن دەست و پـ دەكەوتـن، ئاسمان گرماندى، داىكرده بارانـ، وەك كوندەي سەربەرەژـ، دەريا لە ئاسمانەوہ كونی تـبوو، خەك پەرتەيان لـكرد، كەند ھەستا، باش بوو زوو لـيكردهوہ دەنا مسـگەر ھەر ماـی ئـمە نا ماـی ھەمەد مەستانیش ئاو دەيبرد، دوور نـيە شەپـل گەشتبايە تە نزيك ماـی شاتكە شـتیش كە قەياسەك لە كەندـ دوور بوو..

گوـی كـساران، بـ وات بەسەرھات؟ بەرماـ بەو دەردەي برد؟ دەزانن بـ پاـانەوہ چەند لە سەر بەرماـ مايەوہ، پاـانەوہ لە خودا بە نيازى گـانەوہى بينايى بـ چاوى پيرى سوارچاكان، بە قسەي شاتكە شـت بـت، گوـی كـساران بەرماـ شـتى كرد، من لە شاتكەم بـستووہ: ھەركەسـ زـر زـر لە سەر دووگەرد بـنـتەوہ، جندـكە دەستى لـدەوہ شـنـ

شاتكە شـت ھەمەد مەستانیشى خستبووہ ريزى شـتان، شـتى سەر بەرماـ، ئـبال بە مىلى شاتكە، گوايە ئەو ھەمەدە لە تافى لاوـتى پـيەكى لە ئيش و قوـكارى پـيەكى لە مزگەفتـ بووہ، سەرى چووہ نوـژى نەچووہ، خواپەرستـ بووہ نەك غەوسى گەيلانى سەيد مەرفيش پـينەگەيشووہ، گوايە ھـندە لە سەر بەرماـ ماوہتەوہ تا شـت و سەرگەردان بووہ، بەـام نەكەوتـتە كووچە و كـانان، ھاتووہ بە ديار شووشەي عەرەقەوہ دانـشتووہ، دەـن ھەمەد مەستان دواي بـستنى ئەو قسەيە، گـتبووہ شاتكە شـت:

لـت لە خودا دەپاـمەوہ، لە شـتايەتيەكەي خـت بەتاـتبكاتەوہ، لە شـتايەتيەكەي من شووشەيەكى لـورـژ بە سەر لـوتەوہ بكات..

ھەو كە كاتى بەزمى شاتكە و مەستانم نـيە، دەچمەوہ كن گوـی كـساران و ئەو رستەيەي دەـمەوہ كە ھـندەي دەگوتەوہ، نازانم كـ بوو بە دووكەـي جگەرەي پيرى سوارچاكانى بەراورد دەكرد، لەوہي وەك چـن دووكەـكە نەدەپسايەوہ و لە دوورەوہ دياربوو، رستەكەي ويش پسانەوہي نەبوو، ھەر كـ و ھەر كاتـ رـى بە كـان و پـش دەرگاي ماـی ئـمە كەوتـبـ، رستەكەي وى بـستووہ: بـشارنەوہ، دەمكوژـ..

پيرى سوارچاكان و زـريدى زـريان لـپرسى: بـ دەتكوژـ؟

گوـی كـساران لە پەناي باليفە گەورەكەي بن پشتى پيرى سوارچاكان خـي گرمـلە دەكرد، چاوى خـي دەگرت، لە كەلـنى پەنجە ورديلەكانى كە دەتگوت بامىەي باريكى وشكەـاتوون، تيشكـكى كزم لە چاوہكانى دەدى، وەك بــي بـيەوـ خـي لە سـرەي گوللە لابدات يان خـي لە پەناي ئەو دووسـ گوشە پەتە و خورىە دەشاردەوہ كە لە قوژبنى پەنا دەرگا كە لە سەر يەكترى ھەـچنـبوون و كەس نەيدەزانى بـ كەنگـي

هه گرتوون، پدهچوو وا تگه‌یشتب گولله خوری و موو ناب، به ده‌نگکی مشت له ترس ده‌یگ:

دایکی خای به پله‌قه کوشت، من ناکوژت!

ئیدی کهس نه‌یده‌پرسی ب کوشتی و ب ده‌تکوژ، ز ره‌ه‌مدا پ‌بکه‌وم داخوا راسته دایکی خای کوشتوو، پ‌نه‌که‌وتم و نه‌گه‌یه‌شتمه هیچ، به‌ام گه‌یشتمه ئه‌وه‌ی کهس نیازی کوشتنی گو‌ی ک‌سارانی نه، ئ، گو‌ی ک‌ساران ه‌شتا پ‌ش‌ه‌اتنه‌وه‌ی مریشک ب ک‌یت، ده‌رگای توند له سهر خ‌یان داده‌خست، فریشته، ز‌نه‌به‌ی کچیشی له پ‌ش‌ده‌رگا راه‌ستابا، ل‌ینه‌ده‌کرده‌وه، له پشت ده‌رگاوه گو‌م له پیری سوارچاکان بووه:

کچ ب‌م بکه‌وه، ده‌چمه سهر پ‌شاو، ده‌یگ:

ل‌ره‌دانیشه، له ناو ته‌شت بیکه..

ئ‌واره‌یه‌کی باراناوی بوخچه‌ی پ‌چایه‌وه، داوای له بایم کرد، هر ئ‌ستا بیگه‌یه‌ن‌ته ما‌ی ز‌نه‌به‌ی کچی، ما‌یان له کو‌یه؟ له بانه‌قه‌اتی ده‌و به‌ستی شهرغه، بایم (تاهو وا) یه‌کی نه‌رمی کرد، به ش‌وه‌یه‌ک گو‌ی ک‌ساران پ‌یت‌کنه‌چ، ئه‌گر بزنان ما‌ی ز‌نه‌به‌چهنده دووره، ر‌چهنده ترسناکه، ئارامی بایمتان ب‌ده‌رده‌که‌و، ئاخر هر له بنه‌سراوه‌وه بگره‌تا ما‌ی ز‌نه‌به‌، ش‌وش‌ه، حکومت ک‌رووشک له زه‌وی ببین، ده‌بابه‌ی ب‌ده‌ن‌ر، ک‌شکه به ئاسماندا بف‌ به ت‌پ‌کی ده‌سپ‌ر، له ن‌وان ما‌ی گو‌ی ک‌ساران و ما‌ی ز‌نه‌به‌ی کچی ئاگر و ئاسن ده‌بار، پیری سوارچاکانیش جه‌ل ب‌ته‌وه له‌و ر‌یه نادا، که‌چی گ‌تیه گو‌ی ک‌ساران:

جگه له من کهس ناتوان به‌گه‌ت که‌و، ب‌یه له خودا بپا‌وه ب‌شه‌و‌ک جه‌م بکا‌ته‌وه..

گو‌ی ک‌ساران وه‌ک ب‌ی گو‌ی له‌و قسه‌یه نه‌ب، گ‌تیه بایم: من چوار کچم هه‌یه، ت‌م له زووه‌وه به کو‌ی خ‌م داناوه، له کو‌یشم زیاتری، ت‌د‌ت د‌ له پ‌ش‌چاوی خ‌ت دایکت بکوژن..

ئه‌و شه‌وه بایم و پیری سوارچاکان هه‌رچ‌ن‌بوو بوخچه‌ی ک‌چیان پ‌خسته‌وه ناو باوله گه‌وره‌که‌یه‌وه، هه‌ر‌یان دای‌که سبه‌ی بیگه‌ی‌ننه‌وه ما‌ی کچه‌که‌ی، نازانم سبه‌ی بوو یان دووسبه‌ی و س‌یه‌ی، ر‌یشت، کچ‌کی هات و له‌گه‌ی ر‌یی، بایم به‌یکردن، د‌ته‌وه‌بیرم، پیری سوارچاکان به ده‌م نکه‌نک و ئاهی قوو‌ه‌وه گوتی:

ل‌یگه‌ن‌با ب‌وا، د‌ی مه‌شک‌نن، کو‌ی ده‌و با بچ‌ته ئه‌و..

ر‌یی، گو‌ی ک‌ساران پ‌که‌نینی پیری سوارچاکانی له‌گه‌خ‌ی برد، له دوا‌ی وی کهس ئه‌وی به پ‌که‌نینه‌وه نه‌دی، ر‌یی و هه‌ستانه‌وه و گه‌انی پیری سوارچاکانی له‌گه‌خ‌ی برد، دوا‌ی وی، ئه‌و له ناو ج‌که‌وت و

بـ سەر پـشاو دهبوو شان بدهيته بن پيلي، گولي کـساران رـيي و ئـمهي بـ نه نـكـه شتهوه، نه نـكـه له نه نـكي كهس نه ده چوو، شيريني و ميهره بانيي نه نكايه تي لـ ده باري، ماچي ده تگوت په لکه گوـه به سهرتا ده باري و ده ست به سهردا هـناني له گه مه ي ناو قهرسيل ده چوو، قسه ي گوـي کـساران ده تگوت شنه بايه، وه ي چهنده نهرم و له بهر دـان بوو، ژنـكـ بوو سه د سوـندت ده خوارد له گهـ به فردا باريوه، هـشتا گهر د و تـزي زهوي نه ديوه، وه ي چ نه نـكـم له ده ستچوو، له دواي وي من له زـر شت بووم، به ناني تيريشه وه، ناني وي هـنده ي بهرانيـلـ، تـ بـ نيوه ي چاوه خانووـكـ ده بوو، خـي گوته نـي: ئه گهر سـر و خوانه ي گه وره ي ده بـ، به دوو نان چاوه يه كـ پـ ده كاته وه، من ئه و نانه شم چوو، ئاخر تا ناني ده ستی وي هه با، هي ده ستی دايكـم نه ده خوارد، گوـي کـساران رـيي له ناني گهرم و ناسكه ناني كردم، ئا، به و پيريه ناسكه نانيشي بـ ده كردين، ناسكه ناني ده ستی وي له سه مووني بازارـ خـ شتر بوو كه هه ندـ كهس ده يانـسته ناو نانه وه!

گوـي کـساران له داخـي چاوي پيري سوارچاكان له سهر بهرماـ شـت بوو، پيري سوارچاكان ئه وه ي ده زاني، بـيه ده يگوت:

هـي گوـه كه ي کـسارانم، تـم به چ ده ردـ برد، ده ترسم خودا له سهر تـ بمبا ته دـزه خـ..

پيري سوارچاكان رـژ دواي رـژ له كورتي ده دا، ده بنـسـ، زهر د هــده گهـ، گه يشته ئه وه ي بـ سهر پـشاو من به ته نـ بـم قيته نه كـته وه، كه وت، له جـ كه وت، له جووله كه وت، ته نـ زاري ده گهـ، من ههر له قوتا بخانه دـمه وه، ده گه مه سه ري و له ناو ئه و هه موو نه وه يه ته نـ بانگي من ده كات، جار جاره دهـ:

كهريم، باوكه كه م، هه ندـ پشتم بخورـنه..

پشتي ده خورـنم، جوان بـي ده خورـنم..

دهـ:

درـي فه رموو، ئه وه ي گـتي: ده ستی كهس پشتي كهس ناخورـنـ..

كه سوکار له بني دنياوه دـنه سهرداني پيري سوارچاكان، دنيا به سهر ماـي ئـمه دا رزاوه، من پتر به هاتني خدر خهرمان دـم ده بـوه، ئه و پياوه ماـيان له سهيداوه، له پشت ماـي مام عه لي عاره بـوو، له بايزي بابي كوـخا مه حموودي گه وره وه ده گه يشته وه پيري سوارچاكان، ئه و خدره خهرمان بوو له ياده وه ري و قسه ي كـن، ديرـكي پيري سوارچاكان و هه موواني ورد ورد ده زاني، ده يگـاـيه وه، سهرهاتي وای له وانه ده گـاـيه وه كهس نه ييستبوو، پيري سوارچاكان كه ده ييست ده يگوت:

وايه، خدر وايه، من خهريكه له بيرمبچنه وه..

خدر كـتـبـكي گه وره بوو، دنياي تـدا نووسرا بـوه، خدر نازانم كـ

بوو دهیگ: ((خهرمان که له سهرهات و گڼانهوه)) ههر بیه من دواتر دوايوهی کتبه که بزربوو، کهس نه یخوڼدهوه، دوايوهی خهرمان بهر ره شه بای رڼگار کهوت و ههر دنکه کی کهوته بن بهر دکی له بیرچوونهوه، ناوم نا خدر خهرمان، نهو خهرمانه کتبه ههزار کڼانی دهو ب گڼانهوه، جار له خدر گه ڼن، پیری سوارچاکان بانگمه کات، بزانه چی دهو:

- چیه، با پیره؟

+کو م، شمشا کهت ب نه، (هاوار دهلال) له ده یه کپ هه ستام و شمشا م ه نا، دهرانن نهو جار یه کهمه پیری سوار چاکان داوای شمشا م له بکات، پشتر په نجه و شمشا ی منی دیتوو، شمشا ی منی بیستوو، ده ستخ شیشی له م کربوو، نه، له منهوه هاوار دهلال و له ویشهوه- له بن چاوان ته ماشام ده کرد- هورده رڼدک، منیش گریان هات، گریان هاوار دهلالی خنکان.. وه بیرمد خرمک به سهردا هات، پرسى:

نهوه ج نه ما، له بن گو ی با پیرت توو ه توو ده که یت؟! پیری سوارچاکان که ههر نهوه ته دهنگی ده هات، باگی داوه: نهوه توو ه توو نیه، هاوار دهلاله.. دواى چاکوچ نی له گه نهو خرمه رهزا قورسه، پاش کهم کیتر ده یینن چه ند رهزای قورسه! پیری سوارچان گوتى: دهی کو ه کهم، نه رهى (سهرچیا یی) یه..

نه ی! چما پیری سوارچاکان دهرانن من سهرچیا ییش دهرانم! له منهوه سهر چیا یی، به چاوی خه یا ییش پیری سوارچاکانم دیت سوارى ماینه کی کهوت ته و چیا و چیا با ی گرتووه، دهستی به هه وره وه گرتووه، ده بینم رد نی پیری سوارچاکان ته که ی بژی ماین و هه وری سپی بووه، ده بینم گو ی ک ساران چار گه ی له سهری کرد تهوه و له سهر سهری رایده وه ش نه، دهرانن ماین م رده که ی هه گرتووه، ده یه و بیگ تهوه و ب: بگ تهوه، من له ره م، بگ تهوه پیری سوارچاکان، گو کهت، گو ی ک ساران نه وه ته، له ره یه..

نه ده بوو پتر په نجه له شمشا بزر موم، ئاخر تا من له موم به شمشا هوه ب، په نجه م به شمشا هوه ب، پیری سوارچاکان پتر له گو ی ک ساران دوورده کهوت تهوه، من وا چووبوومه خه یا هوه، نه گهر ده ست له شمشا هه گرم، پیر و گو ده گه نهوه یه ک، دهنگی شمشا نه ما، حه یف، له جیاتى گو ی ک ساران، خرمه رهزا قورسه کهم به ته نیشته پیری سوارچاکانه وه دیت، نه و جا چ ب باشه:

حاجی، ته له جیاتى شمشا، قورئانت له سهر بخو ڼن، با شتر نیه؟ پیری سوارچاکان به نه رمه ک خهوه:

قورئان له جی خى، شمشا له جی خى، قورئانه که ب دواى مردن

هه ځگره..

وه بیرمډ ځ چاوه که ی پیری سوارچاگانم به ځه ځشت و چوومه وه چاوه که ی ځمان و گ ځتمه دایکم:

دایه، ئ ځستا ئو پیاوه سه گبابه ی کن با پیرم ده رکه..

دایکم هه ځکی له ځی زانی:

به! کو ځم چی کردووه؟ ئه وه..

گوتم: ده رینه که یت، دارلاستیقه ځ له که پووی ده ده م..

باش بوو زوو هه ستا و ر ځیشت دونا به رد ځ، شت ځکم ده ځواند، ئو

پیاوه سا ځ نا سا ځ ده چووه هه ځ،

به ځا م که شیده ی نه ده به ست نه له سر نه

له پشت، که سیش حاجی نه ده گ ځت، بیستبووم پیری سوارچاگان

پ ځیگ ځتبوو:

یه ځ هج سه رو زیاده، پیاو به جار ځ ده به ځته حاجی، که ده به ځته س و

چوار له هج ده رده چ، له چوونه مه یدان ده چ..

خزمی رها گران پ ځده چوو ئو قسه یی له د ځ ما بوو ځ، به (قورئان له

سر خو ځندن) ت ځه ی ځی له پیری سوارچاگان کرد به ته وه..

واز له و خزمه به نم باشه، ئاخر پیری سوارچاگانیش گهر دنی ئازاد کرد،

د ته وه بیرم داوای گهر دن ئازادی ل ځکرد، پیری سوارچاگان گوتی:

به ځ ت ځش له ر ځزی سه سم ځ به، گهر دنی ئه ویشم ئازاد کردووه

ئو وه سه سم ځی ترسن ځکتان له بیرماوه؟ ئو سه یی ته نه ځ به من

ئازابوو، ئ ځستاش نیشانه ی که ځپه ی ویم به له شه وه ماوه.

پیاوی به زم ځشیش ده هاتن، ئه ها، چاوده نه ئو پیاوه، له ده و که ندی

سه یداو وه به گونیه ی ځ گونه وه د، ناو ځکی وه ځ مام ته های هه یه،

به ځام له یاده وهری من به که شیده شین ناوی له ناو ناوانه،

که شیده که ی ده بین! د و پیری سوارچاگان ل ځی ده پرس:

+ له گه ځ زهر د و ته له فزی ځن پ ځکنه ها تیه وه؟

- که نگ ځ ت ځ ده ست له ناو ده ستی ئا غایان نا، منیش پ ځکد ځمه وه

ده به ځته پ ځکه نین ځ پیری سوارچاگان پیری و نه ساغی له بیرده چ ته وه،

له و دانیشنه ته نه ځ پ ځکه نین و دوو رسته که م له بیره، به ځام سر برده ی

ئو پیاوه هی له بیرچوونه وه نین، بیرمه هه موو سه یداو ه س ځ

ته له فزی ځنی هه بوو، من ئه وه که ی چاخانه که م دیتوو، که شیده شینیشم

له و ځ ده دیت، له سر لا گون ځ داده نیشت، ده گ ځنه وه، سر زله که ی ناو

ته له فزی ځنه هه و ځ ځ ده خو ځنه ته وه:

له میسر ره شه بایه کی ه ځند توند هه ځیکردووه، ترومب ځلی به هه و

خستووه..

که شیده شین ده ځ:

وای لهو شینه دریه

ئیدی لهوهوه هەر ههوا ټټك له تهلهفیه نهوه به، ده ټټ وای لهو دریه.. به کهشیده کهش، ئه و پیاوه پش فهد که مه نیست بوو، سه ریشی چووبا نوژی نه ده چوو، رقی دنیا شی له پارتی بوو، هه جیشی کرد، به ام له باتی زهر د کهشیده یه کی شینی به ست، گ ټیووی:

چ بکه م، کهشیده ی س ر نیه!

ته نها رهزا قورس نا، خزمی رهزا شیرینیشمان هه یه، ئه وه تا پیاو کی کورته بنه ی خ که هی گوپنی که پوو قه سپی چاو ل کدی دووری بر باریکی سم ټ تیژ و پی، ردن که م ټ ها تووی ماشوبرنجی قه له مکر او، چوارمه شقی به دیار پیری سوارچا کانه وه دانیشتوو، ئه و پیاوه وه ټ ده ټټن دوزمنی بالیفه، شان به سهر ئاگردا بدا به بالیفی دانا دا، له نووستن ټش لنگه پ ټټ او ټك، کهسته ک ټك، پاینجا ن ټك، کوودیه ك، دوو س سه لکه پیاز، ټ ټ ته پا ه یه ك بالیفی ئه و پیاوه یه، له بیرمان به سهر له سهر له په و پشتی ده ست له سهر بالیفه کانی، ئه وخز مه بالیف ز ره خه کی ده و ز ی بادینان- بهری هه ول ر بوو، له زگ خزم ده به وه، شه و ټك دوو لای پیری سوارچا کان مایه وه، قسه ی ه ټند خ ټش بوو، شتی وای ده گ ټټ ایه وه، هه شبه سه ری ده ه ټنا یه پ ټکه نین، ناوه ناوه ش سو ټند کی گه و ره له هه موو سو ټندان گه و ره تری پ ټدا ده دا:

به و قورحانه ی وا له ناو زگی چ ټټ ه س ره..

له و هه موو سه ربهرده یه که پیاوی ده و ز ټ گ ټټ ایه وه، ته ن ټ قورئانه که ی ناو زگی چ ټټ ه س رم بیرماوه، به دم سو ټند خواردن به قورئان ئاوا قورئانه که ی گ ټټ ایه وه:

((له هه موو ده قه ری سوورچیا، هه ردوو به ری ز، س را و بادینان، یه ك مه لا و یه ك قورحان هه بوو، قورحان له شین و شایی له سهر دهستی مه لا بوو، خه ك هه موو سووندیان به (قورحانی سهر دهستی مه لا) ده خوارد، شه وه کی به فراوی مه لا دیاره هه جه لی د، به ته ن ده په ټټ ته وه ئه و به ری ز، ره وه گورگ تووشی د ټن و مه لا ده که نه جه مه کی خ ټش، باش بوو قورحانی ده گه ټ خ ی نه بر دبوو، ده نا قورحانیش ده بووه ئالیک ی گورگان، ئیدی قورحان به خودان مایه وه، دوا یوه خه ك کاتی سووندیان ده خوارد ده یانگ ټټ (به و قورحانه به خودانه))، ئ، به ټټ مه مام قادری خ م، قورحان چ به نه ژیا به خودان! ره ژه کی چ ټټ ه که ی خار ټنه فات ټ ده وی ده گاته قورحان ټ، هه مووی لوول ده دا، ل سووندیش په ه کی نا ه ټټ ته وه، ئیدی له و ره وه سووندی ده و ز ئیوهایه: به و قورحانه ی وا له ناو زگی چ ټټ ه س ری پلکه فات ټیه.. ئه منیش وات ده ټټ م:

به و قورحانه ی له ناو زگی چ ټټ ه س ری پلکه فات ټیه، ئه تو له من پتر ده ژیه..))

با بزانی وایه!

حهفته وهرنه سووایه وه، ههوا ځکه له لای زځی بادینانه وه هات، پیاوی دهو زځی ته وهی زاری پځی بوو له (قورحان..). به زځی دا چووه، له ئاقاری ته و لایه ئامکان، پیاوی دهو زځی، له رځ زځی، پځی دهخزځی، دهکه وځته زځی، له خوار که ځه کی یاسیناغا بنه کفر ځکه گرتوویه تیه وه، ده یا نگوت: کفر به دځین گرتوویه وه..

ده بځی و ابووبځی، ئاخر له بیرمچوو بځی م، خزمه شیرینه کهی دهو زځی کاتځی له باتی بځی جامه ده رپځی سپیه فشه کهی له پځی ده کرد، دځین به سهر کیر و گونیدا شځی ده بځی وه، نه یده خسته ناو ده رپځی وه..

بیرمه (عهزه مځی) ی خوارزای پیری سوارچاکان دواي ههوا ځی مهرگی خرمی دهو زځی، ده یگځی:

حه یف، ته و جا کځی، سوځند به قورئانی ناو زگی چځی ه سځی ر بخواهات! له جځی قورئانی ناو زگی چځی ه سځی ر له دهو زځی سوځند کیدی ده که وځته سهر زاران: به سهری ته و پیاوهی کفر گرتیه وه..

واوو مهرگی خرمی دهو زځی که و ته پځی مهرگی پیری سوارچاکان، به ځام پیری سوارچاکان به وهی نه زانی، ده زانم ده پرسى بځی؟ به ځام بهر له وه ځام با شت ځکه له مځی کهی عهزیز بځی مځی وه، ته و پیاوه بهر له وهی بځی ته شاری، مځی شهوان بوو، به سستی شهرغه ته وهی ده زانی، به ځام که س به مځی شه بانگی نه ده کرد تا دایکم مځی کهی پځی وه نه نووساند، دایکم به سهردان ده چځی ته ته وار، وا ده بځی، له کهندی بهرما ځان له کن کونه ته یاران، گهوا ځی مځی شځی ده بینځی، ده زانځی عهزیز مځی شهوانه و به دواي مځی شهویه، یه ځکه به ده نگی خځی ها وارده کات:

عهزیز ته وه مځی شه، کو ځی ه عهزیز مځی شه، عهزیز مځی شه..

نازانم کځی (عهزیز) ه کهی کرده (عهزه) به ځام مځی شه که دایکم پځی وهی نووسان، ئیدی له ور ځه وه ته و پیاوه بووه عهزه مځی شه، تا نه ځان عهزه مځی شه خځی ناس ته وه.. لهو سځی چوار رځه له بهلاشوه و نزیك ما ځی پځی شانی خځی مان و پیری سوارچاکان، له ما ځی مځی عهزه مځی شم دیته وه (کځی تایی پایز و سهره تایی زستانی 2014 ده ځی م) له باره ی مځی شه که وه نا، له باره ی پیری سوارچاکانه وه پرسیارم لځی کرد، شت ځی بیره ځی نامه وه، ته و نه با، وه ځی خرمی دهو زځی ئاوه و ئاو چوو بوو، وای گځی ایه وه:

((له دوا رځه کانی با پیرت، خځی به بیرتدځی ما ځی پان ته ها لهو کځی لانه ی پشته وه، له خانووه کهی ئځی وه بوو، نه نکت نازانم له کنی بوو یان به جځی هځی شتوو، رځی ځکه تراشم ده کرد، ئاگام لځی بوو بانگی که سځی ده کرد، یان دواي شت ځی ده کرد، ده سستی هځی ده ته کاند و ده یگوت: ئا... ئی، ئا...))

گوتم: خاره، تځی چیت دهو ځی؟ ئا وځی نه، چی؟

گوتی: وایش! ناوی هینه‌کهی خـم له بیرکردوو، ژنه‌که‌م دهـم...
پیری وایه ، ناو ژنی خـت له بیرده‌باته‌وه!!
چ دوور نیه له بیرچوونه‌وهی پیری سوارچاکان، دوا یوه‌بـ که گوـی
کـساران سه‌ری خـی ههـگرت و چوو...
پیری سوارچاکان دوا ی گوـی کـساران سه‌ری له سه‌ر خـی نه‌ما! پـش
چه‌ند ساـ خدر خه‌رمانیش شتـکی نزیك له‌وهی گـ...